

“Збогом мојих петнаест година” , Клод Кампањ

У овом роману се приповеда о одрастању двоје деце без родитеља: Јану, који је изгубио родитеље у рату у Норвешкој, па га је капетан Ла Мароа нашао и предао хранитељској породици и Фани, која је родитеље изгубила у саобраћајној несрећи.

Ова прича ми је у почетку била помало не занимљива јер Фани говори о несрећи својих родитеља и о доласку у Ингвилд. Што је причала више одмицала, постајала је све занимљивија, јер је било доста узбудљивих догађаја. У неким тренуцима ми је баш било занимљиво читати и ишчекујући да сазнам шта се даље десило, на пример када је Фани први пут срела Јана када се враћала бициклом из гимназије, па када ју је Јан учио латински језик у камиону. Такође сам силно желео да сазнам да ли је Јан стварно Ингвилдин брат. Било ми је интересантно када је Ингвилд долазила, јер је Фани стално причала о њој и мало је била љубоморна на њу јер је мислила да ће Ингвилд привући пажњу свих, а да ће она сама бити запостављена.

Када је Ингвилд наишла на Јана, ја сам мислио да је неки криминалац и био сам узбуђен да видим како ће се тај сусрет завршити и да ли ће је он повредити. Када јој је рекао да уђе у камион мало сам се уплашио јер сам мислио да ће да је киднапује, али она је селка на бицикл и побегла. Мало ми је било жао када се Марк разболео, али ме је орасположило када су Фан и Ингвилд дошле да му помогну. Јан је оставио добар утисак на мене када је хтео да помогне Фани око домаћег задатка из латинског језика и када јој је нудио чај у девет сати увече. Када сам сазнао да Јан није Ингвилдин брат, мало сам био разочаран јер сам, како је радња одмицала, постајао све сигурнији да јој је он брат.

Ова књига ме је научила да сваком треба пружити шансу да видиш какав је човек, као што су они пружили Јану.